

God slenterde naar het bos en ging onder een boom zitten treuren. Toen zag hij hoe de vogels hun nesten bouwden. 'Dat wil ik ook,' dacht God. 'Ik bouw een boomhut.' God sjouwde en sjoerde met takken en twijgjes en touw. Hij schaafde zijn buik aan een braamstruik, het brandde een beetje, maar dat kon hem niet schelen. Tegen de middag was God klaar. Hij zat in zijn hut, hoog in de eik, en zag dat het goed was. Hij knabbelde op een zoete appel en zwierde toen aan een touw naar beneden.

'Kijk mij toch eens!' schreeuwde hij, maar er was niemand om Gods stoere boomhut te bewonderen. De vogels vlogen af en aan met twijgjes en vette wormen. Ze zagen hem niet. Een donkere wolk vormde zich boven het hoofd van God.

'IK. HEB. GEEN. VRIENDEN,' knarsetandde hij en hij schopte tegen een kokosnoot.

Met pijnlijke tenen trok God naar de bergen. Op de top lag een dik sneeuwtapijt. Wit zo ver hij kon zien en verder. 'Ik maak een schitterende dinges, een euh, een... een sneeuwbeest,' zei God blij, 'zo'n mooie grote, met een wortel en knopen en grappige oren.' Hij maakte een sneeuwbal en rolde die tot een grote dikke bol. En nog een. En nog een. God zwoegde tot zijn handen gloeiden van de kou. Het sneeuwbeest was prachtig. God danste en zong een vreugdelied.

'Kijk toch eens, wat groot!' jubelde hij, maar er was niemand om te kijken naar Gods grote sneeuwbeest. De sneeuwvillen keken niet eens op. God werd er moedeloos van.

'Ik heb geen vrienden,' dacht hij. Hij schopte een poot vanonder het sneeuwbeest en gleeed van de berg af.

God bleef glijden tot er geen sneeuw meer was en hij zand in zijn neus kreeg en zijn voetzolen schroeyden. Hij had hevige dorst. Toen zag hij een palmboom. En nog een. En nog een. Tussen de bomen lag een vijver. God dook meteen het frisse water in. Hij dronk zoveel als hij kon, zwom een paar rondjes en ging toen in de zon liggen. Hij keek naar zijn spiegelbeeld in het water en kamde zijn baard. Daarna bouwde hij een zeilboot, een slagschip en een duikboot, en liet ze te water. De duikboot zonk meteen, maar het slagschip en de zeilboot bleven mooi dobberen. God liep over het water en blies ze naar de overkant. 'Kijk ze dobberen!' riep hij, maar er was niemand om te kijken naar Gods vloot. De kamelen gingen rustig door met kauwen. God schreeuwde zich schor, maar niemand hoorde hem. 'Ik heb geen vrienden,' wist hij toen zeker en hij gaf het op.

